Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCII. Ч. 231. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 4-го ГРУДНЯ 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, DECEMBER 4, 1985 No. 231. VOL. XCII.

Отець М. Канаван очолив СУК „Провидіння"

Філядельфія. — У вівторок, 26-го листопада ц.р., газета „Америка" помістила звіт Головної виборчої комісії і новий склад Головного Уряду СУК „Провидіння", до якого увійшли такі особи: о. Мартин Канаван — головний предсідник, д-р Олександер Білик — заступник головного предсідника, о. Михайло Кучмяк, ЧНІ, — головний духовний управитель, інж. Ігор Смолій — головний секретар, Богдан Тодорів — головний фінансовий секретар, Мирослав Петрів — головний касир, Іван Дубіль — головний організатор; головні радні: д-р Петро Ґой, мґр Юрій Нестерчук, інж. Всеволод Казанівський, Евфрозина Мартинець, Микола Гординський, Михайло Савицький, мґр Теодор Царик, Григорій Головка, о. митрат Маріян Бутринський; головна контрольна комісія: д-р Богдан Сілецький, Евген Марків, інж. Микола Семанишин.

Вибори до СУК „Провидіння" відбулися в неділю, 20-го жовтня ц.р., а до Головної виборчої комісії входили: о. протопресвітер Тома Бариляк, д-р Петро Мірчук і Степан Жгута.

Деякі відділи не прислали своєчасно надісланих їм бальотів із зголошеними кандидатами хоч Головна Канцелярія „Провидіння" своєчасно надіслала 214 відділам 11,627 бальотів для стільки ж управнених до голосування членів СУК „Провидіння". На бальотах були замарковані зголошені кандидати, згідно з вислідами передвиборів, які відбулися 30-го червня.

ЗУАДК повідомляє про поштову оплату

Філядельфія (О.Т.). — Екзекутива ЗУАДК повідомляє, що з причини поважних фінансових зобов'язань на Земельний фонд в Бразилії та збільшених достав одягу й взуття до централі трентонським відділом, централя на деякий час в майбутньому не буде в силі покривати поштових оплат за висилку пачок іншими організаціями.

З огляду на важливість допомоги одягом і взуттям українцям у Бразилії та Польщі, Екзекутива ЗУАДК сподівається, що інші організації, особливо церковні сестрицтва і СУА, доложать всіх можливих старань, щоб продовжувати власним коштом висилку пачок потребуючим.

На бажання Екзекутива послужить провіреним адресарем потребуючих. Індивідуальні прохання про допомогу мусять бути завірені настоятелями церков або відомими українськими організаціями, щоб не повторилася сумна історія в Параґваю.

ЗУАДК досі вислав вже на Земельний фонд у Бразилії 21,500 дол. Ця сума буде доповнена з кінцем грудня ц.р. до висоти 35,000 дол., а згодом слідуватимуть дальші дотації. Це поважне фінансове зобов'язання заставляє Екзекутиву дуже ощадно і пляново господарити фондами з пожертв на ЗУАДК.

УІА матиме зустріч з мистцем П. Шостаком

Ню Йорк. — Група Молодих Професіоналістів при Українському Інституті Америки влаштовує вечір з мистцем Петром Шостаком, у п'ятницю, 6-го грудня о год. 8-ій вечора, в приміщеннях УІА. У цей вечір теж буде презентація першого тому англомовної енциклопедії українознавства. Під час цього вечора гості матимуть нагоду набути цей перший том за 90 дол. Ця оферта триватиме до 31-го грудня цього року.

Вступ на імпрезу за добровільними датками.

Помер о. А. Назаревич

Апопка, Фла. (С.К.). с— У неділю, 1-го грудня, тут у вечірніх годинах нагло помер на 73-му році життя о. Андрій Назаревич, парох місцевої української католицької церкви. Отець Назаревич ще того дня відправив Службу Божу.

Панахида і похорон відбудуться в середу, 4-го грудня, ц.р. з церкви на український католицький цвинтар.

Папа із зацікавленням прислухається до нарад синоду

Рим. — Папа Іван Павло II з великим зацікавленням прислухається до нарад синоду єпископів, — кажуть церковні спостерігачі і ті церковні речники, які часвід-часу інформують представників засобів масової інформації про хід розмов і деякі рішення, які вже тепер можна подавати до публічного відома.

Синод є тепер у другій фазі своїх нарад і, згідно з пляном, має закінчитися в неділю, 8-го грудня Торжественною Службою Божою з участю Папи. Очевидно, Папа виголосить в суботу, 7-го грудня, заключну промову до отців синоду і від цієї промови дуже багато залежатиме, чи в Католицькій Церкві наступлять деякі зміни, як цього домагаються більш ліберальні католицькі кола, голос яких чути також на синоді, чи Ватикан йтиме старими шляхами централізації влади в руках Папи і курії, хоч багато єпископів, в тому числі Владика Максим Германюк, Митрополит Української Католицької Церкви в Канаді, пропонували створення постійного синоду з вибраних єпископів, які мали б законодавчі права і заступили б курію, поширюючи тим самим керівництво Церквою і надаючи йому більшого авторитету.

Досі Папа залишається невтральним, зглядно відкритим. Він слухає опінії всіх сторін, бере до уваги висунені пропозиції і заключення у дискусіях, які проходять у 10-ох мовних групах. Офіційними мовами на синоді є латинська, італійська, німецька, англійська і французька. Групи розглядають окремо висунені в першому тижні проблеми і побажання, а після основної дискусії, прийдуть на пленарні наради у другій половині тижня з конкретними пропозиціями. Звідомлення з усіх тем і пропозицій даватиме отцям синоду кардинал Ґордфрід Даннієльс з Бельгії, відповідальний за підсумки дискусій на цьому зборі.

Перед тим заки почалися наради синоду ліберальні єпископи побоювалися, що Папа піде по лінії побажань консерватистів, але голова Церкви затримав повну невтральність дотепер і щойно його заключне слово покаже чи деякі постанови Другого Ватиканського Синоду залишається в силі, чи ні. Нічого дивного, що за перебігом синоду з увагою слідкують не тільки кореспонденти, але також релігійні і політичні аналітики.

Єпископи на синоді вже навіть опрацювали звернення Синоду до вірних, яке буде опубліковане у півофіціозі Ватикану „Ль'Оссерваторе Романо". Панує загальний погляд, що Папа змагатиме до консолідації, тобто до поєднання існуючих поглядів серед єпископів в одну цілість, однак не погодиться на децентралізацію влади і обмеження впливів римської курії.

ДОПОВІДЬ ПРО В. СТРУСА

Ню Бранзвик, Н. Дж. — 65-ий Відділ СУА повідомляє, що в неділю, 8-го грудня ц.р., о год. 12-ій по полудні, тут в церковній залі, при 80 Ливінґстон і Велтон вулицях, відбудеться доповідь з прозірками про українського поета Василя Стуса. Доповідь виголосить Надія Світлична.

Призначено 4,000 дол. на добродійні цілі з Фундації д-ра М. Ценка

Філядельфія. — В середу, 23-го жовтня ц.р., тут в домівці УКУ відбулося засідання Комісії для розподілу відсотків на добродійні цілі з „Фундації Ценко — добро творити — пам'яті Володимири". Цю 60,000 фундацію при Товаристві св. Софія створили д-ри Микола й Олексій Ценки.

Комісія в складі д-р Роман Осінчук — предсідник, д-р Романа Навроцька, проф. Олександер Татомир, інж. Юліян Головчак, д-р Володимир Кліш і правний дорадник Степан Біда, в приявності фундатора д-ра М. Ценка, після розглянення листів з проханням про допомогу, призначила відсотки на такі цілі: СФУЖО — 100 дол.; 10 стипендій для студентів богословії в Бразилії — 2,000 дол.; закуп одягу для згаданих студентів — 400 дол.; будова Осередку Молоді в Посадос, Арґентина — 500 дол.; Сестра Михаїла — 500 дол. (на катехизацію молоді в Арґентині), о. декан Петро Овад в Югославії — на будову дому молоді і парохіяльних приміщень — 600 дол. Разом призначено для розподілу 4,000 дол.

ГОСТИНА СВ. МИКОЛАЯ У БРИДЖПОРТІ

Бриджпорт, Конн. — 59-ий Відділ УНСоюзу приготовляє зустріч-гостину св. Миколая з українськими дітьми на терені Бриджпорту Конн. і околиці. Відбудеться це свято в неділю 8-го грудня ц.р., о годині 2-ій по полудні у церковній залі української католицької церкви при 457 Nobel Ave. Бриджпорт, Конн. Відповідну програму приготують пані - учительки - катехитки. Запрошується всіх дітей, членів і не-членів з трьох українських парафій. По програмі буде гостина і забава для розваги дітей.

ВИСТУП М. СТАХІВ В БРУКЛИНІ

Ню Йорк. — В рамках циклу українська культура і громадська праця, 21-ий Відділ СУА, в неділю, 8-го грудня ц.р., в школі св. Духа, 160 Н 5-та вул. Бруклин; буде вітати у себе Мирославу Стахів з докладом і виставкою власних експонатів й матеріялів, зв'язаних з надходячими святкуваннями Тисячоліття Хрищення Русі-України. Дохід призначений на фонд Українського Музею.

ФІЛЬМ „ЖНИВА РОЗПАЧУ" ЗДОБУВ ТРИ НОВІ НАГОРОДИ

Торонто (КДГУ). — Відомий англомовний фільм „Harvest of Despair" („Жнива Розпачу"), про Великий голод в Україні 1932-33 рр., отримав три нагороди на канадському фільмовому фестивалі в Йорктоні, Саскачеван. Цей фестиваль, що відбувся від 30-го жовтня до 3-го листопада 1985 р., розглядає канадські короткі фільми, як теж продукції зроблені на відекострічках. Фільм „Жнива Розпачу", продукції Комітету Дослідження Голоду в Україні, був зроблений відомими українськими фільмовими продуцентами, Славком Новицьким та Юрієм Луговим.

Василь Кирилюк з нагородами.

На Йорктонському фестивалі відмічено українського композитора Зенона Лавришина з Торонта окремою нагородою — „Golden Sheaf Award of Excellence" („Золотий сніп"), за найкращу оригінальну фільмову музику, яку він скомпонував саме для фільму „Жнива Розпачу". Цю композицію, під назвою „елегія на челльо", виконав молодий український челіст Роман Борис з Торонта.

„Жнива Розпачу" отримав теж окрему нагороду журі фестивалю (т.зв. „Jury Award"), як найкращий канадський документальний фільм зроблений продовж минулого року. Вкінці „Жнива Розпачу" відмічено Нагородою Канадської Спадщини ім. Антонети Криски (Antoinette Kryski Canadian Heritage Award), як визначний твір історичного характеру, пов'язаний з канадцями та їх спадщиною. П. Василь Кирилюк, фінансовий секретар Комітету Дослідження Голоду в Україні, відібрав в імені Комітету згадані нагороди на урочистому бенкеті, що відбувся в Йорктоні в суботу 2-го листопада 1985 р. В неділю 3-го листопада відбувся ще окремий показ відмічених фільмів в тому числі „Жнива Розпачу".

Йорктонські нагороди це вже п'яте з черги відмічення фільму „Жнива Розпачу" різними фільмовими фестивалями, фільм перше відмічено на міжнароднім фестивалі документальних фільмів в Страсбурзі (Франція), весною 1985 р., а відтак на фільмових фестивалях в Гюстоні, Тексас, (квітень, 1985 р.), в Ню Йорку (вересень-жовтень, 1985 р.), та Колюмбус, Огайо (жовтень-листопад, 1985 р.), де фільм отримав першу нагороду, т.зв. „Chris Award". Не менш важливим є факт, що фільм „Жнива Розпачу" був переданий по цілій Канаді державною телевізійною мережею СіБіСі, в четвер 5-го вересня 1985 р., о

(Закінчення на стор. 4)

ЄЛЕНА БОННЕР ПРИБУЛА ДО ІТАЛІЇ

Мілян, Італія. — У понеділок, 2-го грудня, Єлена Боннер, жінка академіка Андрея Сахарова, прилетіла до Італії.

Розмовляючи телефонічно з сином, який проживає в ЗСА, Є. Боннер сказала, що вона змушена була дати запевнення, що не буде зустрічатися з чужинецькими репортерами. Інакше їй не дозволили б повернутися назад до Совєтського Союзу. Журналістам, які зібралися на летовищі Шереметєво в Москві, Є. Боннер сказала: „Я маю намір повернутися назад додому і тому підписала документ, який забороняє мені провадити з вами будь-які розмови. Я думаю, ви мене правильно зрозумієте". Однак Боннер щиро подякувала репортерам за ту зацікавленість, яку вони на протязі багатьох років виявляли родині академіка А. Сахарова.

Митники на летовищі в Москві півгодини перевіряли багаж Боннер, який складався з особистих речей і подарунків, але не знайшли нічого недозволеного до вивозу.

Друзі, які супроводжали Боннер на летовищі в Москві, бажали їй швидкого видужання і щасливого повороту додому.

На покладі італійського літака, яким летіла Боннер, вона розмовляла з принагідним кореспондентом, якому також пояснила своє небажання зустрічатися і давати інтерв'ю чужинецьким репортерам. Кореспондент зрозумів становище Єлени Боннер.

На летовищі в Міляні Є. Боннер зустрічали її син Алексєй Сємйонов та зять Єфрем Янкелєвіч. Заля, в якій відбувалася зустріч, була виповнена зацікавленими, але Боннер відмовилася давати інформації, знову покликаючись на зобов'язання, дане в СССР.

Друзі родини Сахарових повідомляють, що Боннер має намір пробути закордоном кілька місяців: спочатку в Італії для лікування очей, а потім в ЗСА, де вона, можливо, відбуде операцію серця.

Дозвіл на виїзд Є. Боннер дістала минулого місяця, після того, як академік А. Сахаров почав чергову голодівку протесту проти того, що його жінці не видали візу на виїзд за кордон на лікування. Виданий нарешті дозвіл на виїзд був сприйнятий на Заході як демонстративний жест совєтського лідера Міхаїла Ґорбачова, розрахований на зм'якшення закордонної критики порушень прав людини в Совєтському Союзі.

В ПОЛЬЩІ ЗВІЛЬНИЛИ 37 ПРОФЕСОРІВ

Варшава. — Представники польських університетських кіл, які не бажали, щоб їх імена були названі, повідомили, що уряд Войцєха Ярузельского звільнив 37 професорів на тій підставі, що їх політичні погляди не співпадають з політикою уряду. Ця акція означає кінець проґресивних реформ, яких домоглися університетські профспілки під час леґальної діяльности „Солідарности".

Міністер вищої освіти Польщі Зенон Мішкевіч заявив, що професори звільнені в зв'язку з результатами щорічної перевірки професійних здібностей викладачів, яка була переведена відповідно до закону. Цей закон був прийнятий з метою забезпечити партійну контролю над вищими навчальними закладами країни.

Серед звільнених є три ректори: Владислав Фіндізен з Варшавської політехніки, Кароль Тейлор з Ґданьского університету і Францішек Качмарек з Познаньского університету. Звільнені ректори продовжують працювати на посадах звичайних викладачів.

Біля півтори тисячі студентів зібралися в актовій залі Варшавської політехніки. Вони зустріли В. Фіндізена квітами і оплесками. Колишній ректор закликав студентів зберігати спокій.

„Причини рішення уряду є чисто політичними, — сказав Лєшек Новак, який був звільнений з Познаньского університету за свої ліберальні погляди ще в минулому році. — Звільнені професори не поділяли поглядів партії".

Речники уряду заявили, що звільнення професорів є одним із заходів, що ведуться урядом проти антикомуністичних груп, які намагаються проникнути в польські університети.

Недавно в Польщі був прийнятий закон, що професори і вчителі, які подаються на працю, повинні скласти присягу вірности режимові.

В АМЕРИЦІ

У СВОЄМУ ЩОТИЖНЕВОМУ радіозверненні до американського народу президент Роналд Реґен заторкнув проблему шпигунства у зв'язку з серією недавніх шпигунських скандалів. „Ми не вагаючись вживемо всіх дозволених законом заходів щодо шпигунів, не залежно від того, чиїм інтересам ці особи служать", — сказав Президент. Хоч він не назвав ні одного з заарештованих шпигунів, нема сумніву, що Президент мав на увазі Ізраїль і справу заарештованого контррозвідника військово-морських сил ЗСА Джанатана Полларда.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН зустрінеться 3-го січня в прикордонному мехіканському місті Мехікалі з президентом Мехіко Міґуелем де ля Мадрідом. Президенти обговорять становище в країнах Центральної Америки, а також інші проблеми, що становлять спільні інтереси. Заплянована зустріч буде четвертою між Р. Реґеном і де ля Мадрідом.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ відбувся обмін шпигунами між ЗСА і Ґаною. Із ЗСА був висланий ганський громадянин Майкл Сусудіс, а з Ґани виїхало вісім громадян, заарештованих і обвинувачених в тому, що вони є американськими аґентами. Після того Ґана вислала чотирьох американських дипломатів. Вашінґтон відповів на це висланням чотирьох ґанських дипломатів і попередив, що в майбутньому аналогічні дії Ґани приведуть до перегляду американської політики щодо цієї країни, яка щороку дістає від ЗСА економічну допомогу у висоті 15 мільйонів долярів.

ВДОВА ЖИТЕЛЯ Ню Йорку Лєона Клінґгоффера, вбитого палестинськими терористами на захопленому ними італійському кораблі „Ахіллє Лявро", внесла скаргу проти Палестинської Визвольної Організації. Висота позову — 1,5 біл. дол.

У ШТАБ-КВАРТИРІ арабсько-американського антидискримінаційного комітету у Вашінґтоні вибухла пожежа. Речник пожежного управління заявив, що ця пожежа „дуже підозріла". Від вогню постраждали три з чотирьох поверхів будинку. Штаб-квартира комітету займала два поверхи. Колишній директор комітету Джім Зоґбі підозріває, що причиною пожежі є підпал.

ШПИГУНСЬКА АФЕРА В ЗСА НАБИРАЄ РОЗГОЛОСУ

Вашінґтон. — Службовці Федерального Бюра Інвестиґацій заарештували Енн Гендерсон-Поллард і щойно тоді виявилося, що в її посіданні знаходились важливі документи, здобуті американською розвідкою в Пекіні, КНР, які вона плянувала передати, чи радше продати за гроші представникам китайської амбасади. 23-сторінковий матеріял здобутий Енн Поллард нелегально і він міг пошкодити американсько-китайським відносинам, якщо б був попав в руки китайських речників. Прокуратор, на першому переслуханні в суді, обвинувачував згадану шпигунку у викраданні засекречених документів й іншій активності, шкідливій для З'єднаних Стейтів Америки.

Після перевірки цілої справи виказалось, що А. Поллард була більш небезпечною шпигункою, ніж її чоловік Джонатан, який, як відомо, від березня 1984 року до кінця листопада цього року, співпрацював з ізраїльською розвідкою і передавав зв'язковому цієї розвідки в ізраїльській амбасаді у Вашінґтоні, засекречені матеріяли і копії різних плянів. Він був спеціялістом і аналітиком стратеґії воєнної фльоти ЗСА і його документація, передана розвідникам Ізраїлю, могла попасти у небажані руки інших розвідок. Покищо розвідчі чинники ЗСА і Державний департамент не встановили для чого потрібні були Ізраїлеві документи про стратеґію воєнної фльоти ЗСА. Речники ізраїльського уряду і сам прем'єр-міністер Шімон Перез заявили, що американські представники отримають дозвіл на зустріч зі зв'язковим і, очевидно, отримають зворот усіх документів, переданих Ізраїлеві нелегально.

На протязі двох останніх тижнів федеральний прокуратор вже вдруге обвинувачує американських громадян в шпигунській діяльності на користь Китайської Народної Республіки, — кажуть політичні спостерігачі, які переконані, що китайська розвідка, наслідуючи своїх колеґ з КҐБ, поширила свою шпигунську діяльність мабуть з намаганням здобути нелегально таємниці про модерну зброю і заміри ЗСА на Далекому Сході.

Покищо прокуратура не встановила чи існує якийсь зв'язок з попереднім китайським шпигуном Леррі Ву Таі-Чін і Енн Поллард, але в колах розвідки думають, що це два окремі випадки і два окремі зацікавлення.

Адміністрація президента Роналда Реґена дещо затурбована хвилею шпіонажу і участю в ній американських громадян. Вислів цьому стурбуванні дав сам Президент під час його кожнотижневого виступу по радіо до американського народу, назвавши шпигунство зрадою батьківщини.

У СВІТІ

ТРИ АМЕРИКАНСЬКІ військові спеціялісти допомагали єгиптянам, особливо порадами й точними інформаціями, в акції штурмування пасажирського літака захопленого разом з пасажирами терористами на летовищі в Мальті. Мальтійські речники заявили, що їм було відомо про участь трьох американців у цій акції звільнення літака. Між цією трійкою був ген. Роберт Вайґґін, відповідальний за програму військової співпраці армії ЗСА і Єгиптом.

СУД, ЯКИЙ СКЛАДАВСЯ з трьох суддів, вислухавши опінії прокуратури і адвокатів та численних свідків, а головно 26-ох філіппінських військовиків, між якими був також шеф штабу армії Фабіян С. Вер, визнав військовиків невинними у вбивстві лідера опозиції Беніньо Акіно у вересні 1983 року і наказав звільнити усіх підсудних з тюрми. Президент Філіппін Фердінанд Маркос, зараз таки після вироку суду, привернув усі права для ген. Ф. Вера, які він раніше мав в армії. Існує опінія, що лідера опозиції застрелив один вбивник, правдоподібно з наказу комуністичної партії, з метою викликати замішання в країні. Очевидно, вдова Б. Акіно, Корасон, не годиться з опінією суду, який, на її думку, підтримував позицію уряду. При тому вона заявила, що правдоподібно кандидуватиме на президента в лютому наступного року проти Маркоса.

КАНЦЛЕР західньонімецького уряду Гельмут Коль й інші несоціялістичні лідери політичних партій Західньої Европи, гостро виступили проти надання Нобелівської нагороди для совєтського лікаря Євгенія І. Чазова, який свого часу, спільно з іншими 24-ма совєтськими членами Академії Наук СССР підписали листа з обвинуваченням в антидержавній активності академіка-дисидента Андрея Сахарова. Д-р Є. Чазов є членом Центрального Комітету КПСС. Крім Г. Коля, петицію підписали Франц Йозеф Штравс, баварський прем'єр-міністер, Оскар Альзаґа, Еспанія, Флявіо Котті, Швайцарія, Ґеральд Депре, Бельгія, Константін Міцотакіс, Греція, Альойс Мок, Австрія, Фляміньо Пікколі, Італія, Єан Спаутс, Люксембурґ, Франк Свілен, Бельгія, і Піт Бакман, Голляндія.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ УРЯД прийняв 1-го грудня ц.р. постанову про відновлення переговорів з Єгиптом у справі територіяльних спорів й в інших справах. Переговори перервали були єгиптяни після знищення ізраїльськими воєнними літаками головної квартири Палестинської Визвольної Організації в Тунісі. Переговори вестимуть міністри закордонних справ обидвох держав. Будуть заторкнені справи культурної виміни, туризму, наукової співпраці і наладнення дипломатичних зв'язків, які нібито формально існують, але Єгипет не обсадив місця амбасадора, відкликаного в 1982 році.

АРХИЄПИСКОП Ґреґоріо Роза Чавез з Ель Сальвадору виступив з прилюдною критикою юридичної системи в тій країні і проти поліційної практики слідств, які дуже часто кінчаються побиттям в багатьох випадках невинних людей. Архиєпископ заявив, що п'ять американських сестер милосердя, замордованих в Ель Сальвадорі, п'ять років тому, залишаться в пам'яті католиків і всіх християн і їх згадуватимуть священики під час Богослужб. Він закликав уряд президента Хозе Наполеона Дуарте докласти усіх зусиль, щоб усунути несправедливість, злагіднити терпіння невинних людей і привернути пошану до прав людини.

ПОНАД 20 МАРКСИСТСЬКИХ партизанів, вісім цивільних осіб і один поліціянт загинули у висліді зудару скрайньо-лівих з армійськими частинами у двох місцях біля Боготи в Колюмбії. Приблизно 1,000 вояків атакували, з допомогою танків, тяжких скорострілів і гарматок позиції марксистів. Один табір так званої колюмбійської революційної армії був цілковито знищений гарматним і скорострільним вогнем військовиків і досі ніхто не знає скільки партизанів загинуло в цьому бою. Не зважаючи на тимчасові успіхи армії, внутрішня ситуація в Колюмбії погіршується з кожним днем, — кажуть спостерігачі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Синод у Ватикані

Від 25-го листопада до 8-го грудня відбувається у Римі Синод єпископів, до якого ввесь християнський світ прив'язує велике значення. Річ у тому, що за минулих 20 років, від історичного Другого Ватиканського Собору, який відбувався на протязі трьох років 1962-65, виринули в Католицькій Церкві, що охоплює біля 800 мільйонів вірних у світі, дві течії: консервативна й ліберальна. Консервативні владики вважають, що Другий Ватиканський Собор „розводнив" католицизм, позбавив Папу, як голову Церкви належних йому зверхницьких прав та „засіяв зерна знівечення" християнської віри. Знову ж ліберальні владики домагаються більшої ролі для світських мирян, для жінок і ліберальнішого підходу Церкви до різних актуальних важливих для людства проблем. Теперішній Папа Іван Павло II є консерватистом. Він і префект Конґреґації для доктрини віри 58-літній кардинал Йозеф Рацінґер, німець, є за збереження основних постанов Другого Ватиканського Собору, але противляться такій дальшій лібералізації Церкви як допущення жінок до священичого стану, дозвіл на розводи й аборти чи скасування целібату. Папа старається злагіднити суперечності в Церкві, тому воліє дискусіями і переконуванням шукати злагоди з опонентами зправа і зліва, як стосувати супроти них дисциплінарні кари. Все ж, деяких впертих і непоступливих владик покарано припиненням їхньої юрисдикції на якийсь час, покарано 24 американські монахині, які демонстрували в обороні права жінок до абортів.

Найбільшим осягом Другого Ватиканського Собору було прийняття екуменізму, як принципу у відношенні до всіх інших християнських Церков, ба навіть супроти не-християн, але тих, які вірять в існування одного Бога. Екуменізм — це толеранція, це єдність всього християнського світу та братолюбіє всіх і не християн, але людських створінь, що народились та існують з волі Господньої. Ентузіясти екуменізму закидають Папі Іванові Павлові II, що він забагато уваги звертає на ладнання внутрішніх справ у Церкві із шкодою для шукання спільної мови з іншими віровизнаннями. А проте за минулих 20 років прийшло до значного наближення Католицької Церкви і Протестантської, конкретно Англіканської, а також між католицизмом і юдаїзмом. Теперішній Папа, який перевів вже 28 подорожей по всіх континентах світу, за останньої своєї подорожі до кількох країн Африки благословив навіть поган, які поклоняються все ще дерев'яним божкам, бо, мовляв, вони визнають існування якоїсь Вищої Сили.

Другий Ватиканський Собор записався зокрема в історії Української Церкви подивугідним виступом на ньому Блаженнішого Отця Йосифа, як львівського Митрополита, з вимогою завершити ієрархічний стан Української Католицької Церкви Патріярхатом. Він прийняв титул Патріярха і ввесь український католицький світ вшанував те рішення і той титул. Папа Іван Павло II, хоч перший в історії Церкви Вселенний Патріярх, який говорить по-українськи і кількакратно публічно промовляв нашою мовою, не визнав дотепер Патріярхату УКЦеркви — не з канонічних чи історичних причин, а виключно тільки з причин політичних, бо за вимогою Блаженнішого Отця Йосифа це мусів би бути „Київський і Львівський" Патріярх, а вся Україна з Києвом і Львовом належать до влади Москви, яка рішуче противиться такому Патріярхатові. Проте ідея жива і доказав це вже на теперішньому Синоді Патріярх і Кардинал Мирослав Любачівський, який поновив вимогу Блаженнішого Отця Йосифа про визнання Ватиканом Патріярхату для УКЦеркви. Нема сумніву що з упадком евразійської імперії відродиться патріярхат обох наших Церков.

Між 165 учасниками Синоду є й українські католицькі Владики. Вони активні, забирають голос не тільки у справах, що тісно в'яжуться з УКЦерквою, але й загальними, що стосуються всієї Католицької Церкви. Канадський Митрополит Максим запропонував створити постійне тіло з єпископів, яке було б наче тривким синодом. Нема сумніву, що після закінчення цього Синоду його українські учасники поінформують український світ про ті його деталі, які всіх нас ближче цікавлять. Нас цікавить, наприклад, проблема целібату: щораз більший брак духовників спонукує і латинських духовників та мирян домагатися скасування целібату. Знову ж прихильники збереження целібату вказують на факт, що в Українській Православній Церкві в Америці та в Автокефальній Церкві у вільному світі допускається жонате духовенство, а там теж відчувається їх брак. Проте в загальній історії України відомий факт, що із священичих домів виросла ціла нова провідна українська верства, верства працюючої інтеліґенції, і священичі доми вславилися у нас, як центри громадської активности на народних низах.

Ми цікавимося теперішнім Синодом у Римі так само, як цікавилися Другим Ватиканським Собором, бо в історії України від тисячі років Церква і нарід були, є і будуть одно. І Церква переживе атеїстичний большевизм. І минуться давні русофільські симпатії в Курії. Вони мусять загинути під тиском справедливих вимог вірних Церкві народів, поярмлених Москвою.

Степан Женецький

ЯК МОСКВА ЗАТУМАНЮЄ ЗАХІДНІХ КОРЕСПОНДЕНТІВ

II.

Колишній кореспондент в Москві американського часопису „Вол Стріт Джорнал", Дейвид Саттер, пише, що в той час, коли він перебував у Совєтському Союзі, то число американських кореспондентів в Москві, які не знали російської мови, доходило до 90 відсотків. Отже як вони могли щось цікавого написати про совєто-московські відносини, коли вони не могли розмовитися з тамошніми людьми? Наприклад, Сахаров часто давав інтерв'ю для пресового агенства „Юнайтед Пресс Інтернейшенал", під час яких перекладачами були ...москалі, що їх підсилав КҐБ. Журнал „Тайм" часто висилав совєто-московського перекладача, як американського кореспондента, на переслухування совєтських громадян! Часто траплялися такі дивовижі, що американські кореспонденти, які не знали російської мови, робили інтерв'ю з московськими прибиральницями, в домах американських урядовців і бюрах, що їх підставляв КҐБ, як нібито з „людьми з вулиці".

Крім незнання російської мови, західні кореспонденти в Москві, часто ради кар'єри, бувають дуже податливими для совєтських маніпуляцій.

„Спеціяльні джерела"

Той же вище згадуваний колишній американський кореспондент у Москві, Саттер, подає таку цікаву інформацію про наявність західніх кореспондентів у Москві: хоч усі совєтські політичні постанови є друковані в „Правді", так що жодний совєтський урядовець не може дати якихсь спеціяльних успіхів „у торгах" із західніми кореспондентами за ніби „важливі вістки" з „довірочних джерел" в заміну за їхню співпрацю.

А „успіх" з тих „торгів" був такий, що західні кореспонденти в Москві „хваляться своїми джерелами", але в дійсності одержують відомості, які їм хитро підсувають совєтські власті, отже насправді закордонні кореспонденти стають знаряддям поширювання совєто-московської дезінформації. Натомість ті західні кореспонденти ставляться зневажливо до тих інформацій, що їх їм подають нечисленні, відважні совєтські громадяни, що наражуються на небезпеку за розмови із закордонними кореспондентами.

Поставу багатьох закордонних кореспондентів у Москві вірно схарактеризував Нік Данілофф, кореспондент американського журналу „Ю.С. Нюз енд Ворлд Ріпорт". Він там сказав таке: „Я не погоджуся з дисидентами. (Наш) журнал уважає їх за проминаюче явище і малого значення. На політичній сцені вони не мають жодного значення".

Про совєтських дисидентів

Насправді — пише Саттер, — у совєтській тоталітарній дійсності, „дисидентом" є кожний, хто є готовий стрінутися із західніми кореспондентами і дати їм правдиві інформації про совєто-московські відносини. І зовсім вони „не зникають", а цілком навпаки — їх є сотні в Москві, що хоч їм грозить за це небезпека, готові дати закордонним кореспондентам правдиві інформації про відносини в московській, комуністичній імперії.

На жаль, пише цей американський журналіст, відвага таких людей (дисидентів), часто сходить нанівець, якщо їх не використовують західні кореспонденти, які відчувають відповідальність, щоб виявляти правду про країну, до якої вони є післані. Одначе, на превеликий жаль, пише він, таких відповідальних кореспондентів є дуже мало.

Нагороди за співпрацю

Совєто-московські власті добре знають, як винагороджувати співпрацюючих з ними кореспондентів. І так: співпрацюючих радіових репортерів, для прикладу, винагороджають інформаціями п'ять хвилин раніше перед тими, що не співпрацюють з ними; часописний кореспондент може бути певний, що буде мати якогось вищого совєтського достойника на обіді зі своїм редактором, чим задемонструє свій „успіх". А дуже услужливих закордонних кореспондентів можуть нагородити „виключним інтерв'ю" з визначними совєтськими особистостями, у яких вони, звичайно, повторюють те, що було надруковане у московській „Правді". А найбільше вислужливі кореспонденти можуть навіть добитися інтерв'ю з найвищими совєто-московськими ватажками, у якому вони також повторять те, що було надруковане в тій же „Правді".

Звичайно, таке поплечництво нічого не коштує совєтських властей, воно рівнож немає жодної вартости для західніх читачів, але воно є великим конкуренційним засобом, за який західні кореспонденти часто готові заплатити своєю честю.

Рівночасно всі західні кореспонденти в Совєтському Союзі є свідомі того, що за відому у співпраці з совєтськими властями, вони можуть бути жертвами провокації. Вони не можуть бути певні, що в разі оскарження когось з них у „шпигунстві", „хуліганстві" чи

(Закінчення на стор. 3)

ЗДОРОВ'Я — ВСЬОМУ ГОЛОВА

Д-р Роман Осінчук

Краще запобігати як лікувати

Запобігання хворобам, це одна з найважливіших ланок особистого й загального людського життя. Тому вертаючись знову до писання колюмни на тему народного здоров'я у нашій почитній „Свободі" саме на першу статтю та під кінець року автор цих рядків ставить проблему профілактики (запобігання хворобам) та її значення для здорової чи зокрема хворої людини.

Для прикладу добре навести обсервації хворіб серця, зокрема в старшому віці. Хвороби серця, особливо наглі випадки смерти, стали проявлятись у другій половині цього століття у застрашаючий спосіб. Як відомо, ще й досі хвороби серця дають найбільшу смертність у ЗСА. Проте в останніх десяти роках є деякий зворот на краще. Смертність поволі меншає і в роках 1970-1983 обнизилась на кругло 25 відсотків, особливо у мужчин. Проте відсоток смертности у жінок дещо зріс в наслідок поширеного куріння серед них папіросів. Найважливішу ролю у пониженні смертности з приводу хворіб серця відіграють такі чинники: поширена свідомість загалу про хвороби серця, вчасніше і частіше відвідування лікаря, спосіб відживлювання та поширені серед загалу відомости шкідливого впливу т.зв. холестеролю у нашій щоденній їжі, повздержування від куріння, стосування руху залежно від віку й стану здоров'я даної людини та врешті і контроля духового стану людини. До того, очевидно, треба додати великий поступ у діягностичних і лікувальних засобах сьогоднішньої медицини, зріст добрих лікарів-спеціялістів, добре обладнання шпиталів для інтенсивного лікування важко хворих, а врешті трансплянтації серця чи інші хірургічні заходи для поправи кровообігу в схворілому серці. Згадані заходи на протязі останніх десяти років дали наглядні докази на правильний шлях профілактики й лікування серця у згаданій вгорі статистиці.

Подібні явища спостерігаємо в ґеріятриці чи медицині старших віком людей.

(Закінчення на стор. 4)

Ірина Райнер

„На світанку"

Найповажнішими музично-хоровими творами покійного композитора Антона Рудницького були симфонічно-хорова кантата „Посланіє", кантата „22 січня 1918" велика ораторія „Гайдамаки", балет „Буря над Заходом" і дві опери, „Довбуш" та „Анна Ярославна", не рахуючи численних дрібніших творів на фортепіян, чельо, оркестру і хор. Але до найкращих великих симфонічно-хорових творів належить також кантата „На світанку" до слів самого композитора. Як видно із тексту внизу — це лірична поема і такою вона є й у музиці: ліричний тон і ввесь настрій романтики і лірики. Твір „На світанку" має ці прикметні риси, що єднають модерну гармонію і мотиви з чаром рідної української пісні. Ця музична поема належала до найкращих точок репертуару мішаного хору „Кобзар" під орудою А. Рудницького у Філядельфії.

Тихим ранним ранком,
Літом на світанку,
По завзятім бою
Ми ввійшли в село.
При низенькій хаті,
Білій та щербатій,
Нас зустрів хлопчина,
Ласкаво, з теплом.
І піднявши очі
Запитав тихенько:
„А скажіть: мій тато
З вами теж іде?"
— „Де ж є твоя мати"?
— „Там он, за садками,
Я знайшов рідненьку
У сосен густих...
Мама там лежала
І, здається, спала...
Я будив довгенько,
Та збудить не зміг..."
На порозі віднім
Ти стоїш, маленький
Хлопче кучерявий
Серед чорних стін.
В димі сіроватім
Догоряє хата,
І село родинне
Згарища руїн!
— Я стою у тина:
Серце, Україна!
Як тебе замучив
Ненависний кат!
Де ви, сади вишневі?
Де ви квіти рожеві?
Скільки мук, терпить край
Від катівських рук!
Скільки сліз і мук!..
Я дивлюсь з тугою...
Над степів травою
Вітер лиш співає
Ніжнії пісні;
Серед квітів паху
Тягнуться, як море,
Синії простори
Рідної землі.
Ти не три рукою,
Хлопче оченята!
Чуєш як за лісом
Лютий бій гремить?!
За твої терпіння
Батько твій там
мститься!
Кожний син народа
Кату відмстить!
Клич усіх до бою,
Сонце золотеє,
Небо надімною,
Рідної землі!
За твої терпіння,
Горе, сльози й муки,
Всі, як один,
Сміло йдім вперед!
Хай кипить між нами
Гнів святий, без тями,
Хай веде нас вміло
До побіди дня!
Серце-Україна,
Рідна Ти, Єдина,
Ми прийдем, ми близько —
Ми твої сини!

Уляна Любович

ОЛЕНА ЛОТОЦЬКА

(У 10-ліття смерти)

Оглядаємо знімки з життя, точніше кажучи з діяльности Олени Лотоцької. Це наче кадри з фільму її цікавого життя. Правда, нема їх з часів її дитинства й молодости, але можемо уявити собі це життя на основі розповідей і спогадів.

Народилася Олена Лотоцька 22-го травня 1894 року у великій сім'ї о. Антона і Володислави з Людкевичів — Фолисів, в селі Любича — Княже Село (Повіт Рава Руська). Ці кадри з ранніх літ її життя важливі, бо вони формували її особистість і зацікавлення суспільною працею. Це була атмосфера священичих домів в Галичині, для яких праця для села як теж із селом була неписаним законом. Її наче супроводили батькові слова, що людина повинна діяти для добра свого народу. Це підтверджував він теж своєю працею і діяльністю. Так у рідному селі, як і згодом в Дівочому Інституті в Перемишлі бачимо її завжди в оточенні своїх однолітків, рідних і товаришів. Літом вдома вона провадила хор, приготовляла аматорські вистави. Був час, коли в селі забракло вчительки, тоді теж вчила в школі.

У 1912 році Олена Фолис одружилася з питомцем Василем Довбушинським. Згодом вони переїхали до Америки, замешкавши в Пенсильванії серед вуглекопів. І тут, як удома її мати-„імость", вона опікувалася потребуючими, ділила їхні радості і смутки.

Після шістьох років спільного життя муж її помер. Олена залишилася з трійкою дітей. Несла їй розраду її сестра, а теж прихильні люди. Але ж треба було заробляти на прожиток. Їй порадили пройти відповідний курс і працювати в банку. Згодом вона доповнила освіту правничими студіями. Хоч часу вільного в неї було мало, але вона не перестала цікавитися суспільним життям.

Згодом вона одружилася вдруге з Володимиром Лотоцьким, тоді редактором „Свободи". Йому доводилося часто виступати на різних імпрезах, зборах. Церемоніял вимагав часто промов, а цього він не любив. Заступала його тоді дружина Олена. Виявилося, що з неї добрий промовець. Поволі вона увійшла в коло громадського життя, зокрема жіночих організацій.

Як відомо, Олена Лотоцька була однією із основниць Союзу Українок Америки і його довголітньою головою, співорганізаторкою Першого і Другого Жіночого Конґресу, а теж співтворцем Світового Об'єднання Жіночих Організацій (СФУЖО). Деякий час була редакторкою журналу „Наше Життя". До кінця свого життя була почесною головою Союзу Українок Америки. Її життєве бажання помагати потребуючим проявилося, наприклад в тому, що коли вона відійшла з посту діючої голови СУА, взяла вона на себе працю в Суспільній Опіці СУА. В статті про працю в цій ділянці, що її поміщено в ч. 2 „Нашого Життя" з 1968 року, висловлює Олена Лотоцька погляд, що опіка не повинна обмежуватися до матеріяльної допомоги. Вона хотіла б, щоб бюра суспільної опіки допомагали людям розв'язувати їхні родинні чи психологічні потреби.

Перелік праць Олени Лотоцької неповний, але нам хотілося б звернути увагу передусім на характеристику її особовости. Однією з найбільш маркантних прикмет Олени Лотоцької було її тепле відношення до людей, з якої випливала вмілість нав'язувати контакт з людьми. Це було теж тим чинником, який використовувала вона у зв'язках з американськими чи світовими організаціями.

Згадуючи Олену Лотоцьку, Лідія Бурачинська декілька разів наводить її слова, якими згадує приходство в Любичі — Княже Село і бажання перенести атмосферу цього приходства у американську дійсність.

Згадку про Олену Лотоцьку можемо оживити її власними словами, розповіддю про її працю. Друга заслужена союзянка Осипа Грабовенська перевела розмову з О. Лотоцькою і записала на стрічку. Наведемо частину цього, що пощастило нам відчитати. Треба усвідомити собі, що початки діяльности, про які мова, припали на час депресії в Америці, до якої прибули якраз тоді еміґранти, шукаючи заробітку. Сьогодні нам важко уявити собі умовини, в яких доводилося тоді вести громадську працю. Ось що розказала про це Олена Лотоцька:

„Хтось з погордою сказав, що ми виконували просвітянську роботу. Але хтось її мусів виконати.

На зборах бачу — жінка плаче, коли я стала розказувати, що ми українці.

— Чого плачеш? — питаю. Вона каже:

— Пані Лотоцька, ви кажете, що я українка. Звідки я взялася українка, як я лемкиня і приїхала з Австрії?

Треба було мати зустріч з нею і вияснити, чому вона українка."

Далі Олена Лотоцька розказує:

„Вони всі мали дітей, страшно тяжко працювали, а були спраглі відомостей.

(Закінчення на стор. 3)

ТИСЯЧОЛІТТЯ

ІНТЕРВ'Ю З ПРОФ. МАҐОЧИМ

VI.

П.: Яка цьому причина?

В.: Можливо, що частинно причиною є їхня схильність говорити про себе і свою власну культуру високопарним стилем, але лише до самих себе і між самими собою. Запропонована конференція в справі тисячоліття є прикладом нагоди, яку українці мають, допомогти рішити, що буде сказано про їхню культуру і спадщину на найширшому публічному форумі. Ми повинні бути гордими, що в цьому випадку відповідальність за організування серйозної і потенціяльно дуже впливової міжнародної конференції покладено на когось, хто зв'язаний з українською інституцією — Катедрою Українських Студій. На жаль, теперішнє ставлення в деяких центрах громади вказує на втечу, а не на активну присутність в авангарді.

П.: Чи не було б корисним обговорити ці справи перед остаточним рішенням?

В.: Повторюю, що ніяких плянів ще не устійнено. І, розуміється, така конференція не може і не повинна відбутися без попереднього договорення з усіми причасними групами. До речі, ні на одному рівні не було жадних таємниць, і вступні переговори вже почалися. Наприклад, цю ідею дискутовано в загальниках з багатьма українськими католицькими ієрархами. Щобільше, Конґреґація для Східніх Церков, секретарем якої є Архиєпископ Марусин, була офіціяльно заступлена на конференції в Римі. Коли справа фондів буде позитивно розв'язана, то тоді, напевно, відбудеться більше конкретних дискусій з усіма групами.

П.: Чи контроверсія в українській пресі мала якийсь ефект на пропозицію та її реалізацію? Чи буде конференція?

В.: „Контроверсія" не мала впливу на основний обрис і філософічну орієнтацію запропонованої програми. Ті з нас, хто від самого початку були тісно заанґажовані в тій справі, очікували критики, хоч ми були досить здивовані, де вона почалася. Щождо того, чи конференція відбудеться, і чи це буде в Торонто, чи деінде, і чи при моїй участі, це усе залежить від проблеми фінансів. А вона дотепер ще не розв'язана. Я лише можу зацитувати закінчення останнього повідомлення з Риму: „Труднощі, які виникли, нас не знеохочують. Навпаки, вони доказують важливість і, в певний спосіб, абсолютну потребу нашої ініціятиви".

П.: Перед закінченням, чи можемо порушити дещо більш особисте?

В.: Так?

П.: Що Ви думаєте про напади на Вас у пресі, започатковані проф. Пріцаком, Вашим ментором, колеґою і, я вірю, приятелем з Гарварду? Що думаєте про неприхильні коментарі, що слідували за цими нападами?

В.: Можливо, що той епізод можна було б оминути, або, принайменше, поставити його в іншу площину дискусії, якщо б перед тим до мене звернулися. Я, як і інші українські читачі, довідався про ці проблеми з преси.

П.: Ви твердите, що проф. Пріцак з Вами зовсім у контакті не був?

В.: Ні, ані перед тим, ані під час, ані відколи з'явилися його та інші заяви.

П.: Чи останні місяці були для Вас важкі?

В.: Думаю, що в останніх кількох роках я навчився розрізняти між своєю приватною особою і публічною особою. Для мене, як приватної особи, такі речі є спустошливі; знов же, для мене, як публічної особи, думаю, що вони є невід'ємною частиною моєї професії, можна б сказати, ризиком, пов'язаним з моїм зайняттям. Треба постійно намагатися розрізняти поміж приватною особою і публічною особою, а це, підкреслюю, часто тяжка справа.

П.: Чи не є це для Вас другим більшим ударом з українською громадою в останніх п'ятьох роках?

В.: Ваша хронологія правильна, але твердження про зудар — ні.

П.: Чи п'ять років тому не була українська громада в Канаді проти Вас, хто перший мав очолити Катедру Українських Студій при Торонтонському університеті?

В.: Думаю, що корисним є собі усвідомити, що жадній з цих „контріверсій", будь-це Катедра в 1980 році чи тисячоліття в 1985 році, громада (між іншим, значення того слова тут не є ясне) не була джерелом проблеми. Факт є, що контроверсія довкруги Катедри була вже в 1979 році, отже тоді, коли мене навіть ще і не згадано, і довго перед моєю появою. В обидвох випадках, Катедра в 1979-80 роках, тисячоліття в 1985 році, проблему започаткували академіки, які, з особистих причин, були незадоволені розвитком справи в академічних і з наукою зв'язаних ділянках. Невдоволення і непогоджування є природною річчю, навіть і здоровою, але немає причини виливати їх на ніщо непідозріваючу і непоінформовану неакадемічну громаду. В обидвох випадках одні вчені, незадоволені іншими вченими, сподівалися скористатися деякими елементами в українській громаді, щоб знеславити протилежну сторону.

П.: Отже Ви не маєте труднощів з українською громадою?

В.: Ні, навпаки. Члени української громади, як в університеті, так і поза ним, світські і релігійні, вітали мене в Торонто і допомогли мені зробити програми Катедри Українських Студій успішними. Їм я надзвичайно вдячний. Це вони, а також інші, до кого я маю довір'я, бо я певний, що вони усвідомлюють собі користі, випливаючі з висування українських справ наперед — будь це приватно фінансовані стипендії, публікації, конференція в справі життя Митрополита Шептицького, чи конференція в справі Тисячоліття Хрищення в Русі. Ми, українці, чи ті, які працюють як науковці над українськими предметами, мусимо використати кожну нагоду, щоб показати досягнення української цивілізації нашим співгромадянам, американцям і канадцям.

П.: Дякую Вам, проф. Маґочі.

В.: Дякую Вам.

Кінець.

ГОЛОВНІ І ВІДДІЛОВІ УРЯДНИКИ УНСОЮЗУ — ДОРОГІ СОЮЗОВЦІ! ЩОБ ОСІННЯ ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНА ОРГАНІЗАЦІЙНА КВОТА БУЛА ВИКОНАНА, ТРЕБА В ГРУДНІ ПРИДБАТИ 600 НОВИХ ЧЛЕНІВ. ДОПОМОЖІТЬ СВОЄЮ ПРАЦЕЮ У ВИКОНАННІ ЦІЄЇ МЕТИ.

З діяльности СУА в Йонкерсі

Жіночій громаді Йонкерсу довелося ждати на заснування Відділу Союзу Українок довше, ніж іншим осередкам поселення в Північній Америці. Очевидно, зразу насувається питання, чому? У відповідь можна навести ряд причин або оправдань: може брак організаційного духу, ентузіязму чи спонтанности, а може, брак відваги нашого жіноцтва „встати і бути порахованими", як кажуть американці. Та, нарешті, завдяки енергійним заходам членок головної Управи СУА, які дослідили терен і в квітні 1981 року засновано в Йонкерсі 119-ий Відділ. Новозорганізовані членки з гордістю обрали на патронку свого відділу славну письменницю Ольгу Кобилянську. Чудового травневого дня 1984 року, заходами імпрезової референтки Люби Сохан величаво відсвяткував новий Відділ свої офіційні христини. Ця подія глибоко зарисувалася в пам'яті членок та скріпила почуття повної приналежности до української жіночої організації. Праця вповні розгорнулася вже від першого дня існування, під енергійним керівництвом першої голови відділу Лесі Крумшин. Поодинокі референтури накреслили пляни праці та почали добиватися вислідів своїх намірів і зусиль.

В грудні 1984 року відбулися Загальні збори з вибором нової Управи, але майже всі її членки залишилися на своїх постах. Головою стала Ірена Моцюк, яка вміло та з великим ентузіязмом вже майже цілий рік веде відділ.

Звичайно, доказом життєздатности й активности якоїнебудь організованої клітини буває її фінансовий стан. Та хоч який наш відділ молодий стажем, він задовільно вив'язується із своїх фінансових зобов'язань супроти Централі, двічі став меценатом Українського Музею і веде субстантивну допомогову акцію, головно нашим поселенцям в Бразилії, придбання фондів на яку у великій мірі завдячуємо невтомним зусиллям Л. Крумшин та Анни Качмарської у продукції та недільній продажі печива. Фактично, серед членства найважливішим мотивом у відділі є бажання матеріяльно допомагати потребуючим, які залишилися в Европі або потрапили у невідрадні обставини на поселенні.

Але наша праця не обмежується до харитативної чи суспільної ниви. Третій рік завдяки невпинним заходам Христини Соневицької ведеться постійна світличка для дошкілля. Імпрезова референтка Л. Сохан не шкодує труду для підготови цікавих відчитів з музичними ілюстраціями, якими збагачує та уприємнює наші сходини. А ось у вівторок, 8-го жовтня ц.р., секретарка відділу Іванка Ганкевич, здобула незвичайно цікаві матеріяли, якими змалювала нам життя та вокальну діяльність Соломії Крушельницької. Окремою несподіванкою були оригінальні записи на платівках співу славної Крушельницької, які переплітали цікаву доповідь.

Відтак у неділю 27-го жовтня ц.р., заходами культурно-освітньої референтки Ольги Женецької відбувся довгоплянований літературний вечір при участі трьох наших відомих письменниць — Наталії Лівицької-Холодної, Уляни Любович та Валентини Юрченко. При численній участі членства та запрошеного громадянства письменниці читали свої твори, які присутні слухали зі спертим подихом. У всіх цих цінних творах передана краса рідного краю та неминаюча за ним туга.

На закінчення вечора членки відділу у вислові вдячности вручили трьом учасникам китиці квітів. Відтак п-ні Женецька закликала всіх присутніх хвилиною мовчанки вшанувати пам'ять Василя Стуса.

Нехай цей короткий огляд праці одного відділу СУА за так нечисленні роки буде заохотою до дальшої праці нашим членкам та й усім тим, які своїй великодушності готові присвятити дещо дорогого часу для доброї справи.

О. Руденська

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

Олена...

(Закінчення зі стор. 2)

Св. п. Олена Лотоцька

Не мали де подітися. Їм треба було все вияснювати: чому туди їдете, чому те і те робите? Питання були нераз примітивні, але я знала, що їм треба сказати. Приходили на збори з дітьми, бо не було „бейбісітерів". Дитина спала, а ми робили збори".

„Діти, які дома говорили по-українськи, але в школі вже по-англійськи, почали трактувати нас як дурнів. Я зробила зустріч зі школярами і вияснила їм:

— Як ти хочеш знати, звідки походить місяць і зорі, то мусиш ходити до школи, а твій тато знав, бо йому сказав його тато, а йому знову його батько і така була їх наука, а ти довго будеш вчитися і ще не будеш таким мудрим, як твій тато".

„Без цієї просвітянської праці багато наших людей взагалі відпало б від нас. Особливо посилилася організаційна праця після першого Конгресу, який скликано в 1931 році".

„Боже Милосердний, що тоді діялося" — говорить пані Лотоцька. — „Мали ми багато перешкод, бо казали, що жінки не мають що робити і скликають Конґрес, але з'їхалося багато жінок. З Канади приїхала Савеля Стечишин, почався рух.

Був час депресії, ми вимагали багато від членів, але люди давали. Як треба було Управа сама складалася, наприклад, на поїздки. Я робила туру від одного відділу до другого і вони оплачували дорогу, з однієї місцевості до другої, щоб не вертатися кожного разу до Централі".

Про часи депресії слухаємо таке: „Я працювала в банку і заробляла більш, як мій чоловік у редакції „Свободи", а мої гроші йшли на поїздки".

А в іншому місці пані Олена говорить:

„Наші люди жили скромно. Люди різних національностей стояли в 'хвостиках', чекаючи на зупу. Майже в кожній місцевості питали: „Чому ваших людей там нема? — Відповідала я: — Раз, ми є страшно горді, а друге добрі господарі. Він радше не з'їсть а до „хвостика" не піде.

Одним з починів, яким гордиться Союз Українок це була акція спровадження з таборів ДП з Европи матерів з дітьми. У відповідь на розпачливі листи з Німеччини про жінок з дітьми, для яких не можна було дістати „афідавітів", жінки СУА дістали 91 афідавітів, а за кожний платили 25 долярів. Союз Українок винаймив будинок і обладнав його, купив потрібні речі. Інколи, коли люди давали старі речі, наприклад, матерац, на якім невідомо хто спав, треба було дати його чистити. Жінки приїхавши, жили в будинку цілий рік.

За словами Олени Лотоцької:

„Ми шукали роботи, помагали дітям. Це не дасться описати, що ми тоді робили. Одна жінка була з п'ятерома дітьми. Таке збідоване, таке маленьке. Але різні жінки приносили речі, а одна за 10 дол. місячно варила. Постаралися про машини до шиття і вчили їх шити. Пішли до жидівського склепу, що продавав нові і уживані меблі, щоб купити ліжка. Хотів по 20 долярів але як почув, що це для жінок з Німеччини, то дав по 10 долярів. Давав теж інші речі зі знижкою. Він сам був з України. Це була велика відвага спровадити тих жінок".

Так про працю Союзу Українок в ті часи говорила Олена Лотоцька. Але за всім тим зарисовується сильветка її особи, її глибоко гуманне відношення до людей. З цих кількох фрагментів бачимо, що вона завжди давала ініціятиву й працювала в такій ділянці, яка була в дану хвилину пекуча. При тому приймала вона завдання не як тягар, але як приємне зобов'язання. Таку теж атмосферу витворювала довкола себе: кожний почувався потрібним, почував, що повинен виконати завдання, бо передали його з довір'ям і певністю, що дана особа виконає його в міру своїх спроможностей, якнайкраще.

На усіх світлинах ми бачимо Олену Лотоцьку усміхненою. А це не був усміх, який накладають вивчено і штучно не лиш актори, але й часто політичні діячі. Це усміх людини, яка любить людей, любить життя з людьми і для людей. Цей усміх, дотеп і почуття гумору це була свого роду її зброя, якою часто поборювала нелегкі життєві ситуації.

Кажуть, що відстань від зорі до зорі буває, інколи, ближча, ніж від людини до людини. В наші дні люди часто почуваються осамітненими, бо деякі шукають зв'язку з особами, які мають якесь значіння, можуть бути корисними, а не тому, що їх в'яже з ними щось сердечне, людське. Олена Лотоцька мала особливу здібність порозуміння з людьми, а теж велике зрозуміння для потреб людей. Зустрічаючи її враз з почуттям пошани для неї, ніхто не відчував ніякої віддалі, ніякої запони. Навпаки кожний мав почуття, що його справи і він сам, не є байдужими для неї. Ця близькість посилювалася особливо тоді, коли з нею зєднувала спільна ціль, спільне завдання.

Востаннє виступила Олена Лотоцька публічно на ХУІІ Конвенції СУА, яка відбулася у листопаді 1974 року. Організація, якої вона була співосновницею, завершувала тоді своє 50-ліття. Присутні напевно пам'ятають, мають перед очима Олену Лотоцьку, як вона, у відповідь на овацію, дружньо піднесеними вгору руками здоровила присутніх. Усміхалася, але здавалося, що ледве стримує сльози. Чи це було саме тільки зворушення, чи, може, у підсвідомості відчувала, що це остання її зустріч з членами організації з якою і для якої жила і працювала від початку її існування.

Такою її пам'ятаємо, усміхненою, хоч і крізь сльози. А, згадуючи, хотілося б сповнити її неписаний заповіт: це праця для добра свого народу у дружній атмосфері взаємного довір'я, пошани й любови.

Листопадові роковини в Дітройті

(Р.Л.) Світлі події нашої історії служать нам прикладом та дороговказом і основою патріотичного виховання нашої молоді.

Святочне відзначення Листопадового Зриву нашою громадою Дітройту, Миш., й околиць відбулось в неділю, 3-го листопада ц.р. Після американського гимну, який на фортепіяні відіграла Лідія Цісарук, голова місцевого Відділу УАКРади Зенон Василькевич привітав численно зібраних присутніх та коротко вказав на важливість Листопадового Чину в Збройній боротьбі за відбудову української держави. Тоді представив головного промовця ред. Іванну Ґорчинську.

Ред. Іванна Ґорчинська у багатій змістом доповіді насвітлила листопадові події як частину нерозривної цілости наших національних змагань в минулому, які творять непохитні основи нашого майбутнього.

Мистецьку частину свята з відчуттям теми виконала наша молодь. Монтаж „Листопадовий альбом" виконали учениці і учні української католицької початкової школи Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії (НЗПДМ). Підготовила учителька Ксеня Кучер. Власну композицію відіграв на фортепіяні студент Андрій Стасів.

Поему С. Черкасенка „У день першого листопада" продеклямували учениці і учні Українознавчої школи ім. Лесі Українки при катедрі св. Покрови УАПЦ. Підготовила дир. Михайло Смик. Поему невідомого автора „Листопадова ніч" виголосили учениці Українознавчої школи товариства „Рідна Школа" у Воррені. Підготовила учителька Христина Юзич. Хор середньої школи НЗПДМ під диригентурою учительки Ляриси Стасів-Гнатюк, під фортепіяновий супровід Лідії Цісарук проспівав низку стрілецьких і повстанських пісень.

Перед закінченням програми Зенон Василькевич в імені Управи метрополітального Відділу УАКРади в Дітройті щиросердечно подякував всім шкільним дирекціям, учителям і виконавцям за їхню участь в підготові та проведені свята, а зокрема подякував ред. Іванні Ґорчинській за святочну доповідь та за пожертву належних їй коштів приїзду з Чикаґо, включно з гонораром на потреби новонабутої початкової школи НЗПДМ у Воррені, таким чином, увесь дохід із квитків вступу залишився цій школі.

Програма свята закінчилась відспіванням усіми присутніми українського національного гимну.

КОНЦЕРТОВЕ ТУРНЕ „ЧАЙКИ"

Маямі, Флд. — Український ансамбль пісні і танку „Чайка" з Канади, в якому є 80 танцюристів, співаків та музиків, матимуть туру по Фльориді. Хореографом танцюристів є Ярослав Глунь, а диригентом хору Ніля Ґеник. Також у програму включений виступ артиста Володимира Довганюка (Гриця Зазулі). Тура „Чайки" включатиме концерти: в неділю 22-го грудня ц.р. о годині 7-ій вечором в Pinnelas Park High School при 6305 — 118th. Avenue, N. Largo, Florida, в четвер 26-го грудня ц.р. о годині 7-ій вечором в Port Charlotte Cultural Center Theatre Port Charlotte, Florida, в суботу 28-го грудня ц.р. о годині 8-ій вечором та в неділю 29-го грудня ц.р. о годині 2-ій по полудні в Miami Convention Center при 400 S.E. Second Avenue, Miami, Florida.

Як Москва...

(Закінчення зі стор. 2)

„гомосексуалізмі", його часопис повірить йому, чи совєтським властям. Чесність західніх кореспондентів у Москві часто спричиняє велике ризико.

Міт про совєтську „розсудливість"

Цей же Саттер цілком слушно перестрігає, що коли Америка починає якісь важливі переговори із Совєтським Союзом, то є дуже важливим, щоб американці перевірили не тільки свої знання про Совєтський Союз, але й джерела, з яких вони навчилися тих знань. Одначе з цих причин, що Захід, а зокрема американці, часто є незорієнтовані про Совєтський Союз є те, що совєти часто різними маніпуляціями переконують легковірних західніх, а зокрема американських дипломатів і т.зв. „совєтознавців" про „засудливість" Совєтського Союзу, що не відповідає дійсності.

Правдивий образ Совєтського Союзу є такий, що за фасадою, нібито Московія, крім „миру" і „добрих відносин" із Заходом, нічого іншого не бажає — криється агресивна, загарбницька держава, ціллю якої є — завоювання цілого світу, а це істинна правда.

НА ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ

В П'ЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

сл. п.
ЛАВРА КЕМПЕ

актора, режисера українських галицьких театрів, учасника Першого Зимового походу, в складі Першого кінного полку Чорних Запорожців, Армії УНР, в ранзі козака-юнака, відзначеного Залізним Хрестом за відвагу,

складаємо даток на ПРЕСФОНД „СВОБОДИ", що так зичливо відкриває двері для молодих журналістів.

Донька — ВІРА КЕ-ПЛАВУЩАК з родиною

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ НЕВІДЖАЛУВАНОГО

сл. п. проф. д-ра
ВОЛОДИМИРА КУБІЙОВИЧА

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДАМИ

в середу, 11-го грудня 1985 р.:

Вінніпеґ, Канада, церква св. Йосифа відслужить Владика Михайло Гринчишин;
Балтімор — церква св. Арх. Михаїла, год. 9-та вранці;
Баффало — церква св. о. Миколая, 8-ма год. вранці;
Дітройт — церква Непорочного Зачаття ПДМ, год. 8:30 вранці;
Ню Йорк — церква св. Юра, год. 9-та вранці;
Філядельфія — церква св. Арх. Михаїла, год. 9-та вранці;
Філядельфія — церква св. Царя Христа, год. 9-та вранці;
Чикаґо — церква свв. Володимира й Ольги, 8:30 год. вранці;
Клівленд — субота, 7-го грудня, церква св. Покрови, год. 9-та вранці;
Вашінґтон — неділя, 8-го грудня, церква св. Трійці, 11-та год. вранці.

Просимо помолитися за душу творця Енциклопедії України та Вашою жертвенністю допомогти завершити Його велике діло.

Фундація Приятелів
Енциклопедії України,
The Foundation of Friends of the
Encyclopedia of Ukraine, Inc.
6 Nebraska Dr., Matavan, N.J. 07747

У глибокій жалобі повідомляємо Приятелів і Знайомих, що 16-го листопада 1985 р. заснула в спокою навічно наша Дорога

МАМА, ТЕЩА та БАБУСЯ

бл. п.
ОЛЬГА МЕЛЬНИК

ПОХОРОН відбувся 19-го листопада 1985 р. з православної церкви св. Андрія в Jamaica, Queens на цвинтар св. Володимира в Jackson, N.J.

В горю і смутку:
донька — ІННА
зять — СЕМЕН ЗАБРОЦЬКИЙ
внуки — ЕВГЕН і НАТАЛКА

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що 14-го листопада 1985 р., о год. 6-ій веч., несподівано, відійшов у Вічність

бл. п.
ВОЛОДИМИР ЮСТИН МАЄВСЬКИЙ

ЧОЛОВІК, ТАТО, БРАТ, ШВАҐЕР, ВУЙКО і ЗЯТЬ

народжений 17-го серпня 1924 року в місті Комарно біля Львова, був. основник і голова ООЧСУ на Вашінґтон і околиці, провідний член Організації Українських Націоналістів (революціонерів), ветеран — хорунжий Української Національної Армії, громадський і політичний діяч, член-основник Відділу УККА у Вашінґтоні, Д.К., інженер-електронік, державний працівник патентового Відділу.

Заупокійні обряди відбулись в неділю, 17-го листопада ц. р., о год. 4:30 по пол. в похоронному заведенні Гайнс-Ренальді в Сілвер Спрінґ, Мериленд.

Служба Божа і похоронні відправи відбулися о год. 10:30 ранку, в понеділок, 18-го листопада у каплиці Українського Національного Цвинтаря-Пам'ятника і там в крипті зістали зложені Тлінні Останки Покійного.

Залишились в глибокому смутку: Дружина Анна, Дочка Мотря і Син Ярослав та Теща Текля Сапапата. Остались в Україні: Сестра Маруся із дітьми і Сестра Оля з чоловіком і дітьми. Остались також Куми і Хрищениці та хрищеники в Америці і Канаді та велике число Приятелів і Знайомих по різних країнах вільного світу.

Замість квітів на могилу Покійного Родина просить складати жертви у Його пам'ять на потреби Організацій Визвольного Фронту, або на потреби церков: УКЦ Пресвятої Тройці у Сілвер Спрінґ, Мд. чи Українського Католицького Краєвого Собору Святої Родини у Вашінґтні, Д. К.

Фільм...

(Закінчення зі стор. 1)

год. 9-ій вечора. Згідно з підчисленнями поверх пів мільйона глядачів оглянуло цей фільм того вечора.

Незабаром появиться теж франкомовна версія фільму „Жнива Розпачу". Вона буде показана на франкомовній канадській телевізійні сітці з початком 1986 р. Комітет Дослідження Голоду в Україні робить ще дальші страння про розповсюдження фільму. В цей час ведуться переговори з австралійською ірляндською та італійською телевізійними сітками про можливість показання фільму „Жнива Розпачу" цими телемережами.

Добитися показу фільму „Жнива Розпачу" поодинокими телевізійними сітками чи станціями не є легкою справою. В цьому ділі Комітет Дослідження Голоду в Україні потребує допомоги українського загалу, який своїми зверненями до телевізійних станцій може причинитися до показання фільму. Українські організації та поодинокі особи, які мають охоту заараншувати показ фільму в своїй місцевості, чи допомоги добитися його закуплення місцевою школою, бібліотекою, університетом і. т.п., чи його показання місцевою телевізійною станцією, повинні звертатися до Комітету на адресу Ukrainian Famine Research Committee, St. Vladimir Institute, 620 Spadina Ave., Toronto, Ontario, M5S 2H4, ч. tel.: (416) 923-3318.

Комітет Дослідження Голоду в Україні має ще дуже поважні задовження, (понад 40 тисяч дол.), пов'язаних з виробленням та розповсюдженням фільму. Тепер виготовлення іншомовних версій потягне за собою додаткові кошти. Але треба за всяку ціну використати цю унікальну нагоду, що фільм відзначено багатьма нагородами, щоб розповсюдити його серед якнайширшого круга людей, бо цим способом мабуть найлегше ширити правду про нелюдські наслідки російсько-комуністичного імперіялізму супроти українського народу. Тому Комітет Дослідження Голоду в Україні звертається до всіх українських організацій і людей доброї волі о фінансову допомогу. Вона може бути у формі грошевої жертви, чи закуплення фільму та відеокасеток для шкіл, бібліотек, впливових людей, чи дипломатичних посольств інших держав, зокрема країн третього світу. Було б великою шкодою, після величезних зусиль зроблення цього дійсно вийняткового фільму, не використати його максимально для української справи.

В СТЕЙТІ НЮ ЙОРК 1-го грудня ц.р. вступив в силу закон, який забороняє продавати алькогольні напої особам, які не досягли 21-го року. Це стосується як склепів, так і ресторанів та барів. Ню Йорк став 31 стейтом, що прийняв такий закон. Вважають, що з початком наступного року ще п'ять стейтів приймуть аналогічний закон. Це обмеження введено з метою зменшити кількість автомобільних аварій.

ПОСАДНИК НЮ ЙОРКУ Едвард Кач представив міському транспортному управлінню плян поліпшення роботи транспорту міста. Згідно з цим пляном заплата за проїзд в підземці повинна збільшитися на 10 центів лише з 1-го січня 1987 року, тобто на рік пізніше, ніж пропонують керівники управління. Як повідомив сенатор Алфонс Д'Амато, міська транспортна система отримає федеральну фінансову допомогу у висоті 472 міл. дол.

ЧЛЕНСЬКІ ДЕРЖАВИ Европейської економічної спільноти дискутують тепер у Люксембурґу над новою політичною й економічною програмою. Десять міністрів закордонних справ не можуть однак знайти спільної мови у багатьох справах. Центральною політичною справою стоїть питання: як скоро Европа може об'єднати свої сили не тільки на політичному й військовому відтинках, але також проголосити федеративну господарську структуру.

Краще...

(Закінчення зі стор. 2)

Загальна артеріосклероза, а головно склероза мозкових судин приводить не раз до започаткування дрібних судин у мозку, а деколи і до виливів крови у мозку, які у висліді паралізують кінцівки мови чи й приводять до наглих смертних ударів мозку. Спеціялісти в ґеріятриці звертають увагу на це, що в останніх роках бачимо поліпшення і в тій ділянці медицини, доказом чого є також спад випадків смерти в останніх 10-15 років на приблизно 40 відсотків. І знову стиль життя та відживлення людини дорослого віку, рух і гімнастика, контроля кров'яного тиску та нервового стану людини, чинники, які продовжують вік людини та запобігають ударам мозку чи паралічам у старшому віці.

Шкідливий вплив на нервову систему і тиск крови у людей старшого віку зокрема має самотність, втрата приятеля життя, брак будь-якого зайняття чи зв'язку з людьми свого віку. Тому приналежність до якоїсь громадської організації сеньйорів, сходини, гутірка зі своїми ровесниками, читання книжок чи дискусії всякого роду, гри в шахи чи в карти, прогулянка вліті тощо, може мати лікувальний вплив на нервовий стан старшої людини, на тиск крови, на серце і т.п. Про це наглядно говорить теж наведена статистика із обниженням випадків смертних ударів мозку.

Але найважливішою справою у профілактиці хворіб старшої людини, це мати свого постійного довіреного лікаря і до нього в першій справі звертатись зі своїми болями чи недоманнями, а він, як треба, буде знати до якого лікаря-спеціяліста направити свого хворого у випадку потреби спеціяльного лікування. Тепер в останніх роках до різних спеціяльностей, дійшла ще спеціяльність родинного лікаря (фемілі доктор). І саме такий лікар, добре вишколений у загальній та родинній медицині повинен бути оцим довіреним лікарем кожного хворого чи й здорової, але старшої людини.

Бо хоч практика медицини з її розвитком і поступом буде мінятися, але тим більше буде потрібний добре вишколений родинний лікар, який повинен бути довіреним хворого та його цілої родини, щоби таким чином дати найкращу лікарську пораду чи відіслати хворого там де треба, а коли треба до компетентного лікаря-спеціяліста.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 8-го ГРУДНЯ 1985 РОКУ

Чикаґо, Ілл. Відділ 220 **Річні Збори** о год. 3-ій по пол в залі церкви Рождества Преч. Діви Марії. Буде вибір нової Управи. Запрошується всіх членів.

Ґ. Блідий, секр.

НЕДІЛЯ, 8-го ГРУДНЯ 1985 РОКУ.

Дітройт, Миш. Річні Загальні Збори Т-ва ім. гетьмана Івана Мазепи, 183-го Відділу УНС, відбуудуться о год. 1:30 по пол., в залі Української Миш. Ліґи при вул. Мишиґен 6690. На порядку нарад: звіти чл. Управи, Контрольної Комісії і делеґатів до установ. Дискусія над звітами і вибір нової Управи на 1986 рік. По закінченню річних зборів, відбудуться збори Відділу. Якщо на означену годину не явиться відповідна кількість членів, Збори відбудуться і будуть правосильні на 1 год. пізніше без огляду на скількість членів. Всіх Вш. членів запрошуємо до участи.

Д. Кошильовський, гол.
П. Залуга, фін. секр.
Б. Фльорчук, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 8-го ГРУДНЯ 1985 РОКУ

Фініксвіл, Па. — 321-ий Відділ УНС, Братство свв. Петра і Павла відбуде свої річні збори о год. 10-ій рано в парафіяльній залі. Просимо всіх Членів прибути та взяти участь в цих річних зборах. На порядку нарад звіти урядовців Відділу та Контрольної Комісії і вибір урядовців Відділу на 1986 рік. Просимо Членів прийти та вирівняти свої вкладки за 1985 рік.

Іван Підгайний, предсідник
Микола Лісовський, касир
Дмитро Цюк, секретар

НЕДІЛЯ, 15-го ГРУДНЯ 1985 РОКУ

Джерзі Ситі, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Поступовий Клюб 70-ий Відд., о год. 2-ій по пол. в приміщенні УНДому при Флīт ст. в Джерзі Ситі, Н. Дж. Проситься всіх членів прибути та вирівняти належні вкладки. — М. Шеремета, секр.